

Pałac Letni Lubomirskich

Pałac Letni Lubomirskich. Fot. Tadeusz Poźniak

Pałac Letni Lubomirskich. Fot. Tadeusz Poźniak

Pałac Letni Lubomirskich został wybudowany przez Karola Wiedemanna w l. 1737-46 w stylistyce baroku saskiego. Prace rzeźbiarsko-kamienniarzkie wykonali Lorens Gertner (rzeźbiarz) i Sebastian (kamieniarz). Był charakterystycznym dla swojej epoki budynkiem w typie gardenhausu.

Ulokowany na północny-wschód od zamku, w otoczeniu rozległego założenia ogrodowego stanowił rezydencjonalny element zespołu

(plan Wiedemanna). Główna brama wjazdowa założona była na osi pałacu, na zachód od niego. Brama flankowana była przez dwie kordegardy, z których południowa, w fatalnym stanie, zachowana jest po dzień dzisiejszy. Pałac został wybudowany na planie litery H, gdzie niższy korpus główny mieszczący reprezentacyjną salę, flankowany był przez dwa prostopadłe do niego i wyższe skrzydła boczne. Dach korpusu był jednocześnie tarasem.

Oryginalny wygląd pałacu nie zachował się, budynek uległ przebudowom. Jego korpus już w XVIII w. został podwyższony i przekryty dachem. W 1798 r. Franciszek Lubomirski sprzedał pałac pani Mouzon. Od tego czasu budynek często zmieniał właścicieli. W 1871 r. został nim dr Klemens Kostheim. W 1906 r. pałac spalił się, następnie został odbudowany przez Kazimierza Hołubowicza pod kierunkiem Feliksa Koperę. Dwa lata po pożarze Kostheim sprzedał pałac Nieciom, którzy byli ostatnimi prywatnymi właścicielami pałacu. W 1936 r. do pałacyku letniego Lubomirskich została przeniesiona Komenda rzeszowskiego Garnizonu. W I. 70. XX w. pałac został wywłaszczony, a pałac od tej pory pełnił i pełni funkcje dydaktyczne. Z historycznego budynku pozostała jego bryła i obrys, a także późnobarokowa dekoracja architektoniczna (co ciekawe w części wykonana z drewna). Popiersia umieszczone w niszach elewacji bocznych skrzydeł są realizacjami współczesnymi.

Obecnie Letni Pałac Lubomirskich mieści siedzibę Okręgowej Izby Lekarskiej, która zakupiła go we wrześniu 2013 roku.